

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1473/2022
09.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Драгиша Шћекић, адвокат из ..., против туженог „Aunde Srb“ доо са седиштем у Кочином селу, кога заступа пуномоћник Миша Петровски, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1194/21 од 18.01.2022. године, у седници већа одржаној 09.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1194/21 од 18.01.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви парничних странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1194/21 од 18.01.2022. године одбијена је, као неоснована, жалба тужиље АА из ... и потврђена пресуда Основног суда у Јагодини П1 279/20 од 21.01.2021. године којом је одбијен тужбени захтев тужиље према туженом којим је тражила да се поништи, као незаконито, решење .. од 21.11.2017. године, да се тужени обавезе да је врати на рад, као и захтев за накнаду парничних трошкова, а тужила је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу до 124.500,00 динара.

Против правноснажане пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 72/11...18/20), па је утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а није дошло до пропуста у примени или до неправилне примене било које одредбе Закона о парничном поступку, па није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се у ревизији посебно указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог по основу уговора о раду од 24.09.2014. године и обављала је послове радног места ... до 21.11.2017. године, када јој је престао радни однос оспореним решењем број .. од 21.11.2017. године, а на основу одредби члана 192, члана 179. став 2. тачка 1. и члана 185. став 5. Закона о раду, као и одредби Правилника о раду и уговора о раду ближе наведеним у образложењу пресуде. Наиме, тужили је радни однос престао због несавесног и немарног извршавања радних обавеза дефинисаних чланом 96. став 1. тачка 4. Правилника о раду – немарност при раду која може да утиче на квалитет посла и чланом 96. став 1. тачка 6. истог Правилника – неизвршавање радних налога непосредног руководиоца и када у вези са тим наступају штетне последице, а које се огледају у учињеним грешкама при изради производа и пропуштања производа са грешком, а што је основ за рекламације купца. У образложењу оспореног решења наведени су пропусти у раду тужиле због чега јој је непосредни руководиоца уручио четири опомене, и то опомене од 04.07.2017. године, 18.10.2017. године, 31.10.2017. године и 07.11.2017. године у којима су наведени пропусти у раду тужиле. У оспореном решењу је наведен поступак који је тужени спровео у смислу одредбе члана 96. став 2. тачка 4. Правилника о раду, доношењу решења је претходило писано упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду број .. од 13.11.2017. године на које се тужила изјаснила оспоравајући наводе из упозорења.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање првостепени суд је закључио да тужбени захтев тужиле није основан јер је тужени, као послодавац, сходно члану 180. Закона о раду, писаним путем упозорио тужилу на постојање разлога за отказ и оставио јој рок да се изјасни, а претходно је, у смислу члана 96. Правилника о раду тужили доставио четири опомене због немарности при раду која може да утиче на квалитет посла и на извршавање радних налога непосредног руководиоца када у вези са тим наступају штетне последице, с тим што је утврђено да је тужила повреде радних дужности учинила из грубе непажње.

Другостепени суд је прихватио разлоге које је првостепени суд дао за своју одлуку и правилно оценио наводе жалбе, и за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Супротно наводима ревизије тужени је, поступајући по примедбама из решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 176/20 од 07.10.2020. године доставио овлашћење број 602/1 од 07.02.2017. године којим је законски заступник туженог овластио потписника решења да може, између осталог, потписивати радно правну документацију, а што произлази из наведеног овлашћења. Чињеница да у уводу оспореног решења није наведено поменуто овлашћење не чини решење незаконитим.

Неосновано се у ревизији указује да у диспозитиву решења није наведен чињенични опис повреде радне дужности које се тужили стављају на терет, с обзиром

да је у образложењу решења јасно наведена радња, начин и време извршења повреде радне обавезе због којих је тужила престао радни однос.

Такође, у поступку је правилно утврђено да је тужила крајњом непажњом учинила повреде радне обавезе, како је и образложено у побијаној пресуди.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије којима се понављају наводи жалбе и указује на погрешено и непотпуно утврђено чињенично стање, што није законски разлог за изјављивање ревизије, а они разлози којима се указује на погрешну примену законских одредби и одредби Правилника о раду у односу на разлоге за отказ уговора о раду тужиле не утичу на правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Тужила није успела у ревизијском поступку, па нема право на трошкове тог поступка које је у ревизији тражила и определила, у смислу члана 153. и 154. Закона о парничном поступку. Такође, ни тужени нема право на трошкове за састав одговора на ревизију, јер ти трошкови нису били нужни за вођење парнице.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић